

Arrest

nr. 283 449 van 18 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2020 diende de verzoekende partij, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 22 juni 2022 de beslissing om deze aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk af te wijzen omdat niet voldaan was aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde omtrent het bewijs van identiteit. De vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd door de Raad op 12 september 2022 verworpen bij arrest nr. 277 253. Vervolgens werd op 8 november 2022 bij arrest nr. 279 869 de afstand van geding vastgesteld.

Eveneens op 22 juni 2022 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw, die verklaart heten:

Naam, voornaam: H., H. (...)

geboortedatum: (...).1958

geboorteplaats: Bugono

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de formele motiveringsplicht geschonden acht.

Zij betoogt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoekster diende 19 mei 2020 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

De machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 22 juni 2022. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

3. Verzoekster werd geboren op 10 december 1958 te Bugono (Bosnië en Herzegovina). Verzoekster is etnisch Rom. Verzoekster verbleef zeer langdurig in België, zoals uiteengezet in het feitenrelaas. Zij is thans in België verblijvende sinds 12 november 2002.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar zeer langdurig verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Bosnië en Herzegovina).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Bosnië en Herzegovina ("nationaliteit: Bosnië en Herzegovina") en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissingen geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing (in het bijzonder de elementen die door verzoekster werden aangehaald in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet evenals haar persoonlijke situatie bij een terugkeer naar Bosnië en Herzegovina).

4. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Bosnië en Herzegovina, terwijl deze verplichting wordt opgelegd aan verzoekster in de bestreden beslissing. Verzoekster verwijst hiervoor naar het feitenrelaas, waaruit in het bijzonder haar familiale situatie blijkt.

Verzoekster is etnisch Rom van origine en afkomstig uit Banja Luka (Bosnië-Herzegovina). Zij werd geboren op 10 december 1958 te Buguno.

Verzoekster was traditioneel gehuwd met de heer V.H. (...). Samen hebben zij zes kinderen: D. (...) (OV (...)), A. (...) (OV (...)), M. (...) (OV (...)), S. (...) (OV (...)), M. (...) en Z. (...).

Verzoekster diende op 12 november 2002 samen met haar gezin voor de eerste maal een verzoek tot internationale bescherming in. Z. (...), M. (...), S. (...) en M. (...) waren toen nog minderjarig en volgden de procedure van verzoekster. A. (...) en D. (...), samen met de echtgenote van verzoekster, waren toen al meerderjarig en dienden toen in eigen naam een asielaanvraag in.

Verzoekster verliet, samen haar aankomst in België in 2002, het land niet meer.

Verzoekster verklaarde tijdens haar eerste verzoek tot internationale bescherming dat zij, omwille van de oorlog in Bosnië, samen met haar familie dit land moest verlaten, richting Montenegro. Daar woonde zij samen met haar familie in een barak in Rozaje. De echtgenoot van verzoekster verkocht in Rozaje oude metalen. Omdat de politie zei dat verzoekster diende terug te keren naar Banja Luke, vertrok zij uiteindelijk samen met haar familie richting België alwaar zij op 7 november 2002 aankwam.

Op 4 augustus 2003 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in hoofde van verzoekster, haar echtgenoot en haar kinderen een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Er werd geoordeeld dat er door talrijke tegenstrijdigheden geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas.

Deze beslissing werd door de Vaste Beroepsraad voor Vluchtelingen bevestigd op 29 januari 2004. Deze beslissing werd door de Raad van State in haar arrest van 29 maart 2005 conform verklaard.

De echtgenoot van verzoekster diende op 10 april 2009 een tweede verzoek tot internationale bescherming in, net als de intussen meerderjarige zoon M. (...) (doch zonder verzoekster). Op 4 mei 2009 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken zijn tweede asielaanvraag en de asielaanvraag van M. (...) in overweging te nemen.

Op 1 september 2017 diende verzoekster zich opnieuw aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met haar zoon M. (...) en twee kinderen van de zoon van verzoekster (D. (...)): N. (...) (OV (...)) en Angelo (OV (...)). Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in voor zichzelf en voor M. (...) (die mentaal gehandicapt is), en een eerste asielaanvraag in naam van N. (...) en A. (...).

Verzoekster leefde sinds zeven-acht jaar reeds gescheiden van haar echtgenoot. De zoon van verzoekster (D. (...)) keerde acht jaar geleden terug naar Bosnië met zijn gezin. Enkele dagen voor verzoekster een asielaanvraag indiende, kwamen beide kinderen aan in België. Ze werden naar verzoekster toegestuurd.

Verzoekster gaf aan dat zij niet naar Bosnië kon terugkeren omdat ze gehandicapt is en omdat ze vreest te worden gedood door Serviërs.

Op 7 december 2017 werd de meervoudige asielaanvraag van verzoekster in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch op 22 maart 2018 werd een weigeringsbeslissing genomen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden onthouden aan verzoekster.

Op 1 september 2017 diende verzoekster zich opnieuw aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met haar zoon M. (...) en twee kinderen van de zoon van verzoekster (D. (...)): N. (...) (OV (...)) en A. (...) (OV (...)). Beide kinderen verbleven sindsdien bij verzoekster. Zij staat in voor hun zorg.

Voor beide kinderen werden een aanvraag ingediend als niet-begeleide minderjarigen. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreid onderzoek verricht naar de situatie van beide kinderen. Dit resulteerde op 9 januari 2020 in de beslissing tot het toekennen aan beide kinderen van een A-kaart met een geldigheidsduur van één jaar (telkens verlengbaar).

De aanwezigheid van verzoekster op het grondgebied is essentieel, aangezien zij mede instaat voor de opvoeding van de kinderen.

5. Door de verzoekende partij werd, omwille van haar persoonlijke situatie zoals hierboven uiteengezet, een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 19 mei 2020.

Door verweerder werd op 22 juni 2022 de beslissing genomen waarbij de aanvraag wordt afgewezen als onontvankelijk, louter omdat niet aan de "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" zou zijn voldoen door verzoekster.

Er werd derhalve geen inhoudelijk onderzoek verricht naar de door verzoekster aangehaalde elementen in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De motieven in de bestreden beslissing geven er evenmin blijk van op welke wijze met de specifieke (en gekende) persoonlijke situatie van verzoekster werd rekening gehouden door verweerder, voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing. In de bestreden beslissing wordt immers louter gesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort, zonder meer. Geen enkel ander motief wordt vermeld.

Er blijkt dan ook niet dat door verweerder een individueel onderzoek werd verricht, waarbij de situatie van verzoekster werd beoordeeld en waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de private belangen van verzoekster en daaromtrent een concrete afweging heeft gemaakt, zoals vereist door artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

6. Verzoeker benadrukt in het bijzonder dat zij instaat voor de opvoeding van de twee minderjarige kinderen van haar zoon (D. (...)): N. (...) (OV (...)) en A. (...) (OV (...)). Beide kinderen verblijven legaal op het grondgebied. Zij verkregen op 9 januari 2020 een beslissing tot het toekennen van een A-kaart met een geldigheidsduur van één jaar (telkens verlengbaar). De situatie van beide minderjarige kinderen is verweerder gekend (of dient gekend te zijn). De aanwezigheid van verzoekster op het grondgebied is daarom essentieel, omwille van de rol die zij speelt in de opvoeding van beide minderjarige kinderen.

De private belangen van de minderjarige kinderen, zoals hierboven aangegeven, dienen dan ook een belangrijke rol te spelen in de beoordeling die verweerder dient te maken voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsbeslissing) aan verzoekster, ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Daarnaast moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28

en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat beide minderjarige kinderen verplicht zouden worden om België te verlaten, omdat zij afhankelijk zijn van verzoekster. Hierdoor ontstaat een breuk in de scholing én begeleiding van de minderjarige kinderen evenals met de gemeenschap en omgeving waartoe zij behoren, zoals hierboven toegelicht. Dit raakt de primaire belangen van de minderjarige kinderen op manifeste wijze.

Niettemin blijkt niet dat door de gemachtigde werd rekening gehouden met de situatie (private belangen) van de minderjarige kinderen Natasa (OV 5.400.036) en Angelo (OV 5.400.036), voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsmaatregel aan verzoekster.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

7. De bestreden beslissing schendt omwille van bovenvermelde redenen eveneens de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoekster (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM), zoals hierboven beschreven.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer). Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoekster immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoekster in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoekster de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoekster toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoekster werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Bosnië en Herzegovina werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven];

(...)

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De verzoekende partij toont niet aan dat zij in het bezit is van een geldig paspoort. In deze situatie is de verwerende partij in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ("moet"), waarbij zij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.

Het Grondwettelijk Hof heeft in haar arrest van 11 juni 2015 herinnerd aan het gegeven dat de minister of zijn afgevaardigde gehouden is een bevel om het grondgebied af te leveren wanneer de vreemdeling zich in onregelmatig verblijf bevindt en voornamelijk wanneer hij beantwoordt aan de hypothesen zoals bedoeld in het artikel 7, 1e alinea, 1° en 2°.

Nu verzoekster zich inderdaad in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet bevindt, welks zij overigens niet betwist, heeft verweerder correct toepassing gemaakt van vermeld artikel bij het nemen van de bestreden beslissing.

2. Verzoekster hekelt dat de bestreden beslissing geen blijk geeft dat rekening werd gehouden met haar specifieke persoonlijke situatie, in het bijzonder dat zij instaat voor tweeminderjarige kinderen op het grondgebied, meer bepaald haar kleinkinderen N. (...) (OV (...)) en A. (...) (OV (...)).

De bestuurlijke akte bijgebracht door verzoekster bij haar aanvraag 9bis, bevat een plaatsbezoek van de politie op 30.05.2020 die vaststelt dat op hetzelfde adres samenwonen verzoekster, haar zoon M.H. (...), en haar kleindochter N. (...) (OV (...)).

De vader van de kinderen, in functie waarvan verzoekster beweert het grondgebied niet te kunnen verlaten, is aldus aanwezig op het grondgebied. Verzoekster toonde voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing, evenmin erna, niet aan dat zij instaat voor de opvoeding van de kinderen. Bovendien volgt uit de bijgebrachte documenten bij de aanvraag 9bis dat Natasa, wie op hetzelfde adres ingeschreven immers meerderjarig is. Het andere kind, Angelo, waar evenmin een bijkomende band van afhankelijkheid mee wordt aangetoond, is vijf (5) maanden verwijderd van de meerderjarigheid.

Door louter te stellen dat zij kleinkinderen heeft die over een F-kaart beschikken, maakt de verzoekende partij een beschermingswaardig gezinsleven echter niet aannemelijk en toont zij geenszins het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van afhankelijkheidselementen die verder gaan dan gewone affectieve relaties.

Verweerder herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van dermate intense en hechte sociale banden met haar familieleden waardoor zij ook allerminst aantoont dat er op grond van de familiebanden sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting.

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar haar langdurig verblijf in België geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting. Bovendien blijkt, dat geen van de meerderjarige kinderen een verblijfstitel in België bekwamen.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging of tot een proportionaliteitstoets in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing ging gepaard met de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De verplichting opgelegd door artikel 9bis Vreemdelingenwet, om het verzoek in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst, is in beginsel een evenredige inmenging in het privé- en gezinsleven van de vreemdeling, nu deze slechts een formaliteit oplegt die een tijdelijke scheiding van zijn Belgische omgeving noodzaakt, onder voorbehoud van de beslissing over de gegrondheid van de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden.

Daarentegen, met betrekking tot de proportionaliteit, zo streng de gevolgen van een voortijdige scheiding kunnen zijn voor degenen die naar een verblijf streven, kunnen zij niet worden beschouwd als disproportioneel ten aanzien van het nagestreefde doel door de wetgever wanneer de aanvrager zijn relaties in een illegale situatie tot stand heeft gebracht, zodat zij niet onwetend kon zijn van het precair karakter ervan.

Ter zake mag er ook niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen en dat verzoekers, nadat zij zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst om er zich in regel stellen en aanvragen om gemachtigd te worden tot een verblijf in België, zich in geval van een positieve beslissing terug naar België kunnen begeven.

De eventuele tijdelijke verwijdering en scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont hij niet aan dat de band met haar inmiddels meerderjarige kleindochter onherstelbaar wordt beschadigd door een tijdelijke terugkeer. Uit de stukken die door verzoeker zelf werden toegevoegd aan het dossier blijkt overigens dat de vader van de (meerderjarige) kinderen, op hetzelfde adres woont, zodat de verplichte verwijdering van het grondgebied van deze kinderen in geval van uitvoering van de bestreden beslissing niet aannemelijk wordt gemaakt.

In deze omstandigheden wordt in het kader huidig beroep geen schending van het privé-en gezinsleven, noch van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

3. Wat betreft de schending van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van IVRK. Het weze benadrukt dat de (meerderjarige) kinderen geen partij zijn in onderhavig beroep zodat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op deze artikelen.

Bovendien, dit verdrag heeft geen directe werking¹². De Raad van State heeft gesteld dat deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd¹³. De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

In deze zin kan verzoekende partij de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing.

Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.¹⁵ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

5. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.¹⁶ Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

6. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

7. Het beroep is ongegrond."

3.3. In zoverre de verzoekende partij in eerste instantie aanvoert dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd ingeval de beslissing van 22 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de Raad zou worden vernietigd, merkt de

Raad op dat – zoals ook blijkt uit het feitenoverzicht in punt 1 – de Raad het beroep tegen genoemde beslissing heeft verworpen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld en geen correcte belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt onder meer dat niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie en stelt dat geen individueel onderzoek werd verricht waarbij onder meer een (billijke) belangenafweging in het licht van haar privé- en gezinsleven werd doorgevoerd. Zij verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 19 mei 2020, waarin zij uitvoerig uiteenzette waarom zij niet kon terugkeren naar haar land van herkomst. Hierbij wees zij op haar langdurig verblijf in België sinds 2002, op het feit dat zij etnisch Rom is, dat zij België niet meer verliet sinds 2002, dat zij intussen gescheiden leeft van haar echtgenoot met wie zij zes kinderen heeft, dat zij een handicap heeft en vreest te worden gedood door Serviërs, dat zij samenwoont met haar zoon M. en 2 minderjarige kinderen van een andere zoon die over een A-kaart zouden beschikken, waarbij zij instaat voor hun zorg en opvoeding en dat de private belangen van deze kleinkinderen niet in rekening werden gebracht terwijl een vertrek van de verzoekende partij ook hun vertrek zou veroorzaken, hetgeen een breuk in hun scholing en begeleiding zou betekenen. Zij wijst erop dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard om reden dat niet werd voldaan aan een documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, en dat dus geen

inhoudelijk onderzoek plaatsvond naar de door haar aangehaalde specifieke, individuele elementen die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel de elementen in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft afgewogen. Evenmin bevat het administratief dossier een synthesesnota of enig ander document waaruit dit zou blijken.

Waar de verwerende partij in de nota verwijst naar de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, lijkt zij er verkeerdelijk vanuit te gaan dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zou hebben aangetoond die haar verhinderen haar aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, terwijl in feite de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake het bewijs van identiteit niet werd voldaan. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verschillende dergelijke buitengewone omstandigheden - zoals hierboven opgesomd - ter beoordeling heeft voorgelegd aan de verwerende partij, en dat zij stukken aan deze aanvraag toevoegde om deze te ondersteunen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 22 juni 2022 - dit is dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd genomen - een beslissing inzake deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft genomen, waaruit dus blijkt dat zij voor het nemen van de huidige bestreden beslissing op de hoogte was van deze voorgehouden elementen inzake het privé- en familielevens van de verzoekende partij. De aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen werd omwille van het niet voldoen aan een documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde onontvankelijk bevonden. De verwerende partij heeft zich met andere woorden niet uitgesproken over de aangevoerde buitengewone omstandigheden die haar weerhouden haar aanvraag via de gewone weg in haar land van herkomst in te dienen, waaronder de aangevoerde elementen omtrent het privé- en familielevens. Hieromtrent werd geen enkel standpunt ingenomen. Hoewel de gemachtigde dus kennis had van bovenvermelde relevante feiten en omstandigheden aangaande de individuele situatie van de verzoekende partij, blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier enige afweging of enig onderzoek naar deze relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt bijgevolg niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van de verzoekende partij, waarvan zij kennis had met het oog op een verwijdering. De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij geen antwoord heeft geboden en er niet blijkt dat zij de nodige belangenafweging heeft gemaakt waarvan zij nochtans kennis had, zoals zij behoorde te doen overeenkomstig artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verder kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij zich in haar nota verschuilt achter een *a posteriori* motivering van de bestreden beslissing, die niet vermag de vastgestelde gebrekkige motivering te weerleggen.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is aangetoond. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU